

Arrest

nr. 229 449 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op 8 augustus 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2018 dient het kind van de verzoekende partijen, hierna verzoekster genoemd, een visumaanvraag in met het oog op de gezinshereniging met haar in België verblijvende ouders.

Met een beslissing van 8 juli 2019 weigert de verwerende partij het gevraagd visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis,§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 27/12/2018 via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van L. P. K., geboren op 22/03/2003, van Afghaanse nationaliteit, om haar vader, W. K. L. P., geboren op 11/08/1954, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat artikel 10bis§2 van bovenstaande wet bepaalt dat, wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;*
- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd om aan te tonen dat meneer W. K. L.P. over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen alsook over voldoende huisvesting beschikt.

Overwegende dat er, met betrekking tot de voorwaarde van een ziektekostenverzekering, enkel kopies van de kleeftbriefjes van het ziekenfonds van de ouders werden voorgelegd. Een conform attest voor gezinshereniging van het ziekenfonds ontbreekt in de visumaanvraag.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.“

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel :

De geschonden bepalingen :

- Art. 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ;*
- de artikelen 3 en 8 van het EVRM ;*
- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de fair play, de motiveringsplicht en het hoorrecht;*

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek tot gezinshereniging wordt geweigerd gezien er geen documenten werden bijgebracht die aantonen dat de vader over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen alsook over voldoende huisvesting zou beschikken.

Bovendien werd er met betrekking tot de voorwaarde van een ziektekostenverzekering enkel kopies van de kleeftbriefjes van het ziekenfonds van de ouders voorgelegd. Een conform attest voor gezinshereniging van het ziekenfonds zou ontbreken in de visumaanvraag.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij dan geenszins de bijlage 15quinquies had mogen afleveren indien zij de mening is toegedaan dat de aanvraag onvolledig is. Minstens had verwerende partij aan de verzoekende partij eerst de kans moeten bieden om het dossier te vervolledigen. De bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur werden dan ook geschonden.

Verzoekende partij had dan het huurcontract bijgebracht, waarbij de heer I. S., de broer van de verzoekende partij, een woning huurt van SVK Kempen en Noorderkempen vzw.

Bovendien betwist verzoekende partij dat de kleefbriefjes van het ziekenfonds CM onvoldoende zou zijn. Men kan enkel dergelijke kleefbriefjes hebben indien men is aangesloten bij dit ziekenfonds.

De attesten voor een aanvraag van gezinshereniging van het ziekenfonds CM zijn nochtans goed bekend bij verwerende partij. Het attest vermeldt steevast dat de inschrijving van de vermelde personen bij de referentiepersoon mogelijk is voor zover de voorwaarden van art. 123 en volgende van het KB van 3 juli 1996 vervuld worden. Voor zoals in casu een kind jonger dan 25 jaar is dit ofwel voorkomen in de gezinssamenstelling ofwel de verwantschap bewijzen en een bewijs van vermoeden van aanwezigheid op het Belgisch grondgebied leveren.

Het bijbrengen van de gele kleefbriefjes van de CM impliceert dan ook per definitie dat de CM ook een dergelijk attest voor een aanvraag van gezinshereniging zou afleveren. Ook hierdoor werden bijgevolg de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Wat betreft de voorwaarde voor stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is het correct dat de vader hieraan niet voldoet. Doch gelet op zijn leeftijd die de pensioenleeftijd nadert, verkeert de vader ook in de volstrekte onmogelijkheid om aan de voorwaarde te voldoen van de bestaansmiddelen. Er dient dan ook tevens naar de inkomsten van de twee broers van de verzoekende partij gekeken te worden, waaruit blijkt dat de familie de minderjarige dochter wel degelijk kan onderhouden.

Bovendien heeft men bij het maken van de beslissing geen enkele overweging gemaakt of het art. 3 en het art. 8 van het EVRM in casu niet zou geschonden worden. Het betreft inzake immers een gehandicapte minderjarige die alleen dient te wonen in Afghanistan. De handicap van verzoekende partij is bovendien vermeld op het identiteitsdocument van verzoekende partij. Ingevolge de bestreden beslissing blijft verzoekende partij als minderjarige en gehandicapte gedwongen om alleen te leven.

Gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij, had de verwerende partij minstens dienen te motiveren waarom de bestreden beslissing de art. 3 en 8 van het EVRM niet zouden schenden, quod certe non. Dit maakt dan ook een schending uit van de motiveringsverplichting."

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

– dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat geen enkel document werd voorgelegd om aan te tonen dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen en over voldoende huisvesting, en dat de voorgelegde kleeftbriefjes van het ziekenfonds van de ouders niet volstaan om te voldoen aan de voorwaarde van de ziektekostenverzekering omdat een conform attest voor gezinshereniging ontbreekt.

Verzoekster erkent dat haar vader, i.e. de te vervoegen vreemdeling, niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, maar dat hij in de onmogelijkheid verkeert om deze middelen te verwerven gelet op het feit dat hij de pensioenleeftijd nadert. Er dient ook te worden gekeken naar de inkomsten van de twee broers van verzoekster, waaruit blijkt dat de familie haar wel degelijk kan onderhouden, zo stelt zij.

Verzoekster toont niet aan dat een uitzondering moet worden gemaakt op de inkomensvereiste omdat haar vader de pensioenleeftijd zou naderen. Waar zij verwijst naar de inkomsten van haar broers kan worden volstaan met de vaststelling dat bij de aanvraag geen stukken dienaangaande werden gevoegd.

Waar verzoekster er nog op alludeert dat de verwerende partij haar om bijkomende documenten had moeten verzoeken indien zij van oordeel was dat de aanvraag onvolledig was, moet erop worden gewezen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag in beginsel rust bij de aanvrager zelf, die alle mogelijke elementen moet bijbrengen om datgene waarop hij of zij aanspraak maakt, te rechtvaardigen. Derhalve moet verzoekster aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij.

De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat bij de aanvraag het bewijs werd gevoegd dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, volstaat om de aanvraag te weigeren. Immers zijn de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 10bis, §2 cumulatief.

Wat betreft verzoeksters argument dat bij het nemen van de beslissing geen enkele overweging werd gewijd aan de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat de proportionaliteitstoets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een derdelander die een tijdelijk verblijfsrecht heeft in België slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Zo oordeelde het Grondwettelijk Hof ter zake in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013.

“B.18.3. Op grond van de artikelen 10, § 2, derde lid, en 10bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 moet de vreemdeling die een toelating tot verblijf wil bekomen in het kader van de gezinshereniging aantonen dat de vreemdeling die wordt vervoegd, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. Zoals uiteengezet in B.11, streeft de wetgever aldus een legitieme doelstelling na.

Op grond van artikel 10, § 2, tweede lid, en van artikel 10bis, § 2, van de vermelde wet, moet eveneens worden aangetoond dat de vreemdeling die wordt vervoegd, over behoorlijke huisvesting beschikt, die toelaat hem en zijn familieleden te herbergen. Aldus wil de wetgever waarborgen dat de gezinshereniging in menswaardige omstandigheden kan plaatsvinden.

B.18.4. Volgens artikel 10, § 2, derde lid, van de voormelde wet moet aan de voorwaarde inzake de vereiste bestaansmiddelen niet worden voldaan wanneer een ouder die over een verblijfstitel van onbepaalde duur beschikt, zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarig kind of door het minderjarig kind van zijn echtgenoot of partner, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

B.18.5. [...] In de situatie bedoeld in artikel 10bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 vermocht de wetgever ervan uit te gaan, overeenkomstig een van de belangrijkste voorwaarden bij immigratie via gezinshereniging, dat de gezinshereniger die zijn familieleden bij zich wil voegen, financieel voor hen moet kunnen instaan, zodat zij niet ten laste komen van de overheid. Aldus heeft de wetgever niet op

onevenredige wijze afbreuk gedaan aan de rechten van de betrokken minderjarige kinderen. Die zijn immers niet van de gezinshereniger gescheiden tegen diens wil. Bovendien maakt het tijdelijke karakter van het verblijf van die laatste in België het niet mogelijk te veronderstellen dat hij hen nog steeds in menswaardige omstandigheden kan opvangen, zonder dat is aangetoond dat hij daadwerkelijk in staat is voor hen in te staan. De bestreden bepaling schendt derhalve niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.”

en

“B.11.4. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing alsnog een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zou moeten bevatten.

Ten slotte, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat het loutere feit dat verzoekster minderjarig zou zijn en het syndroom van Down zou hebben, op zich geen indicatie is dat er een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt. Verzoekster beweert dan wel dat zij zeer kwetsbaar is omdat zij als minderjarige met een handicap alleen in Afghanistan verblijft, maar het gegeven dat zij op zichzelf zou zijn aangewezen in haar land van herkomst werd nooit ter attentie gebracht van de verwerende partij, zodat de verwerende partij alleen al om die reden niet kan worden verweten hiernaar geen onderzoek te hebben gedaan. Ten overvloede moet nog worden vastgesteld dat de omstandigheden waarin zij in haar land van herkomst verblijft -en meer bepaald het feit dat zij zich, als minderjarige met het syndroom van Down, in haar eentje zou moeten redden- niet worden gestaafd met enig begin van bewijs. Een schending van artikel 3 van het EVRM, daargelaten de vraag of verzoekster zich op deze bepaling kan beroepen nu zij zich nog steeds in haar land van herkomst bevindt, is niet aangetoond.

1.2. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS